

РЕШЕНИЕ

№ 3012

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 27.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2066** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 24, ал. 3 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба от Н. Б. А., гражданин на Руската Федерация срещу заповед рег. № 5364з-320/16.01.2020 г. на директора на дирекция „Миграция“, с която е прекратено административното производство по заявление рег. № Г-8156/10.10.2019 г за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на Н. Б. А., гражданин на Руската Федерация.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалния закон - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. С изложени в жалбата мотиви жалбоподателят прави искане за постановяване на решение, с което да бъде отменен обжалвания административен акт.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 10.10.2019 г. гражданинът на Руската Федерация Н. Б. А. е подал заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, в което е посочил, че е влязъл на територията на Република България заедно с родителите си през 1977 г. Към заявлението са били приложени свидетелство за раждане на Н. Б. А., [дата на

раждане] в Руската Федерация, с баща българин и майка словачка, паспорт, издаден от посолството на Руската Федерация в Република България, с отразена дата на валидност 25 октомври 2028 г. Към заявлението е бил представен и паспорт № 2758421, издаден от посолството на Руската Федерация в Република България на 1 декември 2005 г., със срок на валидност 1 декември 2010 г., в който паспорт е положен печат, че лицето притежава постоянно пребиваване в Република България от 1 октомври 1979 г. С писмо, рег. № 536400-23600/10.12.2019 г. на дирекция „Миграция“ чужденецът е бил уведомен, че срокът за разглеждане на преписката се удължава с два месеца, като в едномесечен срок лицето следва да представи доказателства за законното пребиваване в Република България по смисъла на чл. 22, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, с оглед спазване на изискването на чл. 34, ал. 1, т. 2 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, тъй като към заявлението не са били представени страници от паспорта с виза по чл. 15, ал. 1, както и печат за последното му влизане в страната, както и свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване – при първоначално подаване на заявлението съгласно чл. 34, ал. 1, т. 5 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България. Чужденецът е уведомен, че в случай, че посочените документи не бъдат представени в срок, производството ще бъде прекратено. Това уведомление е било получено лично от лицето на 11 декември 2019 г. От събраните по делото доказателства се установява, че на 20.01.2020 г. процесуалният представител на жалбоподателя е представил в дирекция „Миграция“ свидетелство за съдимост на Н. Б. А., издадено от Руската Федерация.

Със заповед рег. № 5364з-320/16.01.2020 г. директорът на дирекция „Миграция“ е прекратил административното производство по предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на Н. Б. А., като е приел, че в указания в писмото срок от 10 декември 2019 г. не са били представени изискваните от закона документи, и доколкото разпоредбата на чл. 34, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България е императивна и не предвижда даването на нов срок, който да надхвърля първоначално указания.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК и е допустима. Жалбата е подадена и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Като прецени доказателствата по делото и обсъди основанията, посочени от жалбоподателя, както и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорения административен акт в съответствие с чл. 168 от АПК, съдът определя обжалваната заповед като незаконосъобразна, а жалбата като основателна.

От събраните по делото доказателства се установява, че на основание чл. 25, ал. 3 от Закона за чужденците в Република България, Н. Б. А. е подал искане за издаване на разрешение за постоянно пребиваване до дирекция „Миграция“. Към заявлението са били приложени свидетелство за раждане на Н. Б. А., [дата на раждане] в Руската Федерация, с баща българин и майка словачка, паспорт, издаден от посолството на Руската Федерация в Република България, с отразена дата на валидност 25 октомври 2028 г. Към заявлението е бил представен и паспорт № 2758421, издаден от

посолството на Руската Федерация в Република България на 1 декември 2005 г., със срок на валидност 1 декември 2010 г., в който паспорт е положен печат, че лицето притежава постоянно пребиваване в Република България от 1 октомври 1979 г. Административният орган е преценил необходимостта от прилагането на чл. 25, ал. 3, изречение второ от Закона за чужденците в Република България като с писмо, рег. № 536400-23600/10.12.2019 г. на дирекция „Миграция“ чужденецът е бил уведомен, че срокът за разглеждане на преписката се удължава с два месеца, като в едномесечен срок лицето следва да представи доказателства за законното пребиваване в Република България по смисъла на чл. 22, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, с оглед спазване на изискването на чл. 34, ал. 1, т. 2 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, тъй като към заявлението не са били представени страници от паспорта с виза по чл. 15, ал. 1, както и печат за последното му влизане в страната, както и свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване – при първоначално подаване на заявлението съгласно чл. 34, ал. 1, т. 5 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България. Чужденецът е уведомен, че в случай, че посочените документи не бъдат представени в срок, производството ще бъде прекратено. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България, разрешение за постоянно пребиваване могат да поучат чужденците от български произход. Съгласно §1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на Закона за чужденците в Република България, лице от български произход е лице, на което поне единият възходящ е българин. От събраните по делото доказателства се установява, това е обстоятелство, по което страните не спорят, че единият от родителите на жалбоподателя е български гражданин (това е неговият баща).

Съгласно чл. 25, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България, редът за установяване на обстоятелствата и условията по ал. 1 се определят с правилника за прилагане на закона. Съгласно чл. 35, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, за получаване на право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5 и нотариално заверена декларация от собственика а предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. Документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5 са съответно документ за платена държавна такса по чл. 12, ал. 4 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси (по т. 1), копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, когато такава се изисква, и печата за последното му влизане в страната (по т. 2), свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване – при първоначално подаване на заявлението (по т. 5). От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява обстоятелството на непредставяне от страна на жалбоподателя на изискуемите документи по чл. 34, ал. 1, т. 2 и т. 5 в срока по чл. 34, ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България. Непредставянето на част от тези документи, обаче не обуславя законосъобразен извод за прекратяване на административното производство, доколкото част от тези документи не е следвало да бъдат изисквани от административния орган. Не може да се определи като правилно искането на административния орган, отправено до

жалбоподателя за представяне на виза по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България. Административният орган е следвало да съобрази обстоятелството на условност на това изискване, доколкото нормата на чл. 34, ал. 1, т. 2 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България поставя необходимостта от представяне на виза по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България само, когато такава се изисква. От събраните по делото доказателства се установява, това е обстоятелство, по което страните не спорят, че жалбоподателят е влязъл на територията на Република България заедно със своите родители през 1977 г.

Към този момент е в сила Закона за пребиваване на чужденците в Република България (отм.), съгласно чл. 4, ал. 1 от който (редакция към 1972 г.) чужденец може да влезе в Н. Република България, ако притежава задграничен паспорт или друг заместващ го документ за пътуване в чужбина и разрешение за влизане в страната или за преминаване през нея (входна или транзитна виза). Съгласно чл. 4, ал. 2 от този закон, визи не се изискват, когато между Н. Република България и страната, чийто гражданин е чужденецът, има сключен договор или има решение на Министерския съвет на Н. Република България за безвизово пътуване. Към момента на влизане на жалбоподателя на територията на Н. Република България (това е 1977 г.) е в сила Спогодба за реда за взаимни безвизови пътувания на граждани на Н. Република България и граждани на Съюза на Съветските социалистически Републики (одобрена с разпореждане на Министерския съвет № 440 от 26.11.1969 г., издадена от Министерски съвет, обн. ДВ, бр. 29 от 10.04.1970 г., в сила от 23.01.1970 г.), като се обуславя приложимостта съответно на чл. 2 и чл. 3 от спогодбата. Следва да се съобрази и обстоятелството, че съобразно чл. 8 от Закона за чужденците в Република България, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава са изисква. Това е условието за влизане на чужденец в страната. Към момента на влизане на жалбоподателя на територията на Република България, изискване за виза не е съществувало, поради което и жалбоподателят заедно с родителите си е влязъл на територията на Република България. Съгласно чл. 9 от Закона за чужденците в Република България визата е разрешение за влизане. Доколкото визата е необходимо условие именно за влизането на територията на Република България, към настоящия момент, не може да се постави условие за представяне на виза по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България по отношение на лице (от български произход), което се намира вече на територията на Република България и което е влязло на територията на Република България през 1997 г., когато действа Спогодба за реда за взаимни безвизови пътувания на граждани на Н. Република България и граждани на Съюза на Съветските социалистически Републики.

Съдът съобразява и обстоятелството, че сред представените по делото доказателства е и заверено копие от паспорт на Н. Б. А., издаден от Руската Федерация, № 51№2758421, като на представената втора страница е положен печат с дата 1 октомври 1979 г. и отбелязване, че това лице има право на постоянно пребиваване в България. Към тази дата (1 октомври 1979 г.) е в сила Закона за пребиваване на чужденците в Н. Република България (редакция от 28 ноември 1972 г.), като съгласно чл. 3, ал. 2, чужденец, постоянно пребиваващ в страната по смисъла на този закон е този, който се установява в страната за продължително време без определен срок. Следователно, на чужденеца е било разрешено пребиваване в Н. Република България,

като с оглед на обстоятелството, че същият е бил записан в регистрите на съответния народен съд, разрешеното пребиваване е било постоянно такова по смисъла на чл. 10 от Закона за пребиваване на чужденците в Н. Република България (отм.). Би могъл да се обоснове и евентуалния извод, че с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Закона за чужденците в Република България, не се изисква виза и когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно, или постоянно пребиваване в Република България. Второто изискване, което не е било изпълнено съобразно административния орган е това по чл. 34, ал. 1, т. 5 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, изискващ представянето в административното производство на свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване – при първоначално подаване на заявлението. От събраните по делото доказателства не се установява обстоятелството на предишно подаване на заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване от страна на жалбоподателя, поради което следва извода, че е налице първоначално подаване на заявлението. Правилни са, обаче изводите, съдържащи се в жалбата, че свидетелство за съдимост не може да се издаде на чужд гражданин. Това обстоятелство следва и от разпоредбите на Наредба № 8 от 26 февруари 2008 г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от наредбата, бюрото за съдимост при районния съд издава свидетелства и справки за съдимост на лицата, родени в района на съда, а съгласно чл. 4, ал. 2 от наредбата централното бюро за съдимост издава свидетелства и справки за съдимост на лицата по чл. 3, ал. 1 (лица, родени извън страната и с неизвестно месторождение), както и сведения за съдимост за лицата по чл. 3, ал. 2 (осъдени извън страната български граждани). Анализът на посочения текст обуславя извода, че действително на жалбоподателя в Република България от бюро съдимост не е възможно издаването на свидетелство за съдимост, а само на справка за съдимост от централното бюро съдимост. Действително, това е обстоятелство, което е следвало да бъде съобразено при подаването на заявлението за предоставяне на право на постоянно пребиваване, като чужденецът е следвало да се запознае с изискванията на Закона за чужденците в Република България и Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, включително и с изискването за представяне на свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, като приложи към заявлението си това свидетелство. Това обстоятелство, обаче не обуславя извода за правилност на решението на административния орган. Както и се посочи, по-горе в мотивите на това съдебно решение, съобразно чл. 25, ал. 3, изречение второ от Закона за чужденците в Република България, директорът на дирекция „Миграция“ или упълномощено от него лице взема решение по заявлението в срок до два месеца от подаването му, като в случаите на правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи, срокът може да бъде удължен с още два месеца. Законът не съдържа норма, която да посочва срока, който следва да бъде даден на лицето, подало заявлението за представянето на допълнителни документи, доколкото нормата на чл. 25, ал. 3, изречение второ от Закона за чужденците в Република България дава само законовата възможност на административния орган да продължи срока, в който може да вземе решението си.

Такъв срок е посочен в Правилника за прилагане на Закона за чужденците в

Република България, като същият е едномесечен, с предвидената последица при непредставяне на документите в едномесечния срок, а именно прекратяване на производството. Подобна правна последица, а именно прекратяване на производството не е предвидена в Закона за чужденците в Република България. Съгласно чл. 25, ал. 3 от Закона за чужденците в Република България, предмет на обхвата на Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България е само реда, по който се издава разрешението, но не и реда за прекратяване на образуваното производство за издаване на разрешение. Действително, подобно основание за прекратяване на образувано производство поради непредставянето на определени документи в определен срок, е предвидено по отношение на подадено заявление за разрешаване на продължително пребиваване, но същото се съдържа в нормата на чл. 24, ал. 3 от Закона за чужденците в Република България, т.е. е предвидена като законово основание. Разпоредби, даващи възможност за прекратяване на образувано производство поради непредставяне на изискуеми документи са предвидени и по отношение на подаването на заявление на член на семейството на български гражданин, който е упражнило правото си на свободно движение и притежава валиден документ за пребиваване като член на семейство на гражданин на Европейския съюз (чл. 24, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България), но това също е обстоятелство, предвидено в Закона за чужденците в Република България, а не само в Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България. Доколкото предметният обхват на Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, по отношение на предоставянето на правото на дългосрочно пребиваване е определен в чл. 25, ал. 3 от Закона за чужденците в Република България и същият е ограничен до реда, по който се издава разрешението, но не и по отношение на прекратяване на производството, образувано по повод на подадено заявление, то съобразно нормата на чл. 12 от Закона за нормативните актове, актът по прилагане на закон може да урежда само материята, за която е предвидено той да бъде издаден.

Следва извода, че нормата на чл. 34, ал. 2, изречение последно от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България противоречи на Закона за чужденците в Република България и не следва да намери приложение на основание чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове, във връзка с чл. 5, ал. 1 от АПК.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ

ОТМЕНЯ заповед рег. № 5364з-320/16.01.2020 г. на директора на дирекция „Миграция“, с която е прекратено административното производство по заявление рег. № Г-8156/10.10.2019 г за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на Н. Б. А., гражданин на Руската Федерация.

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция Миграция“ в Министерството на вътрешните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: